

ÄESNEKOVÄ• POMAZÄ•NKA

NedÄle, 07 Änor 2016

"Miluju Äesnekovou pomazÄnku", zamnul jsem si ruce, kdyÄ¾ jsme si sedali ke stolu. KÄ¾a se nÄkde zdrÄ¾ela. "Tahle bude skvÄlá, Äesnek je pÄknÄ ostrý." usmÄl se strýc. "To já rád", pÄikývl jsem a zakousl se do prvního chlebíÄku. Pak se na chvíli zatmÄlo pÄed oÄima a z planety zmizela atmosféra. Vyhrkly mi slzy z oÄi a mÄl jsem pocit, Ä¾e ušcaron;i se mÄkolikrát protoÄily kolem své osy.

KoneÄnÄ jsem se nadechl. "Kolik v tom je Äesneku?" zasípÄl jsem koneÄnÄ. "Nevím, asi dva", odpovÄdÄl strejda také tišcaron;e, myslel si, Ä¾e jen šcaron;eptám, nenapadlo ho, Ä¾e jsem mÄl klinickou smrt. "Jenom dva strouÄ¾ky?", divil jsem se a pozoroval, jak vidliÄce rostou vlasy, kdyÄ¾ jsem na ní dýchl. Doma dáväme i pÄt a takováhle síla to nikdy nebyla. "Ne", zasmÄl se strejda, "dvÄ paliÄky".

MÄl jsem pocit, Ä¾e do mne narazil náklÄák s tuÄím. Tohle byl prakticky denaturovaný Äesnek pálivý. NÄco, co se pÄidÄvá v Temelínu, kdyÄ¾ dojde jaderné palivo. Zkusil jsem si ješcaron;tÄ kousnout. OpÄt mdloby, a kdyÄ¾ jsem koneÄ vydechl, v okruhu deseti kilometrÄ vyhnuli upíÄmi. U oken stÄlo pár tchoÄÄ s transparenty, na kterých bylo napsáno: "HNUS! HNUS!" PÄišcaron;la manÄelka. "Tak jaké to je?", zeptala se. "Vynikající", vypÄlil jsem, jakmile jsem si v rychlosti utÄel oÄi. "Ty jsi plakal?", zeptala se KÄ¾a pÄekvapenÄ. "No jo, strašcaron;nÄ se mi stýskalo", zachroptÄl jsem. ManÄelkám je lepšcaron;i nelhat, ale pravda také není nejlepšcaron;i Ämešcaron;ení. "Cítím, Ä¾e je v tom hodnÄ Äesn

"KdepÄák", mávl jsem rukou a dÄlal, Ä¾e se láduju dalšcaron;ím. "Je velice jemná, skoro není cítit".

"Tedy, jsi borec", Äekl strejda "spousta lidí to nesnese. I mnÄ pÄijde docela silný". ManÄelka si kousla. PÄestala dýct PevnÄ zavÄela oÄi. Zpod víÄek se jí vydraly slzy. "Ale...", pohladil jsem ji. "TobÄ se také stýská, jsem hned vedle tebe, láska". Rychle jsem se zase stÄhl, ale našcaron;tÄ stí nebyla ani schopná se po mnÄ ohnat. Vypadala nádhernÄ, vÄbec jsem nevÄdÄl, jak moc jí slušcaron;i modrá. Pomalu pÄechÄzela do fialova. SedÄl jsem a tišcaron;e Äekal na zelenou. Jako na pÄechodu. "Tak jaké to je?", zeptal se strejda konverzaÄním tónem.

"Moc dobré", odpovÄdÄla KÄ¾a vychovanÄ a zafunÄla ke stropu, aÄ¾ na lustru pohasly svÄtla a ze stÄechy spadly koÄky. Zvlášcaron;tní, manÄelka vÄdycky krásnÄ voní, ale tentokrät jsem mÄl pocit, Ä¾e vedle mne vyrostla Titan Arum. "Páni já jsem plná", Äekla KÄ¾a a poloÄ¾ila zbytek chlebíÄku na malovaný talíÄek, na kterém okamÄitÄ pochcípaly ky OtoÄila se ke mnÄ: "Ale Martin Äíkal, jak je hladový, nebude vadit, kdyÄ¾ to dojí?" "VÄbec ne", Äekl strejda, usmÄl a vstal od stolu. PonÄkud jsem zbledl. Svou smrt jsem si pÄedstavoval jinak. UrÄitÄ ne tak smradlavou. Proboha, budou muset Äekat, aÄ¾ zaÄnu zapáchat, aby se ke mnÄ vÄbec mohli pÄiblíÄit a pohÄbít mnÄ. Na hrobÄ mi neporostou a Äeknu to takhle: nikdy neprovokujte tygra.

A zvlášcaron;Ä ne, kdyÄ¾ je to vašcaron;e Ä¾ena. Edit.: VeÄeÄme nakonec mÄla aspoÄ jednu pozitivní dohru. ManÄelce koupit nové disky, ale zase se s ní nÄkolik týdnÄ nemusím dívat na Stmívání. NedopatÄením jsem kýchl na poÄ a zdÄ se, Ä¾e v tom filmu vyhnula vÄtšcaron;ina hlavních postav. V poÄádku, všcaron;ichni muÄ¾i, co mne Ätou, mohou pÄestat tleskat. Oba. Našcaron;tÄ stí mým filmÄm se nic nestalo, jen Rambo plÄe, aÄ¾ ho radšcaron;i strÄíme zpátky do jámy ve Vietnamu, VetÄelec sípe: "Kill meeee NOW!!" a TerminÄtor se zasekl v místÄ, kdy se ponoÄil do roztaveného Ä¾eleza, odmítÄ vylézt a tvrdí, Ä¾e je mu tam dobÄme.

MARTIN MACEK CABICAR